

Theodor Răpan

FIIND

THEODOR RĂPAN: născut la 4 iulie 1954, în comuna Balaci, județul Teleorman. Fiu de învățător. Absolvent al Facultății de Drept – Secția Juridică, Universitatea București. Atestat ca ziarist profesionist. Poet și publicist. Membru al Uniunii Scriitorilor din România/ Secția Poezie/ Asociația Scriitorilor din București (2010).

ACTIVITATE LITERARĂ

Debut publicistic: 1970, în ziarul **Teleormanul literar** ● **Debut editorial:** 1975, Editura „Albatros” (**HOHOTUL APELOR – Caietul debutanților**) ● **Cărți apărute:** **HOHOTUL APELOR** (Editura „Albatros”, în Caietul debutanților, 1975) ● **PRIVIND ÎN OCHII PATRIEI** (Editura „Cartea Românească”, redactor de carte – Mircea Ciobanu/comentat de Nichita Stănescu pe coperta a patra, 1986) ● **AȘA CUM SUNT** (Editura „Eminescu”, redactor de carte – Nelu Oancea, 1989) ● **HOTARUL DE FOC** (Editura „Europa” – Craiova, cu prezentări de Nichita Stănescu și Gheorghe Tomozei, 1991) ● **LA UMBRA CUVÂNTULUI** (Editura „Semne”, 1995) ● **SCHIMBAREA LA FAȚĂ** (Editura „Semne”, 2001) ● **TAURUL LUI FALARIS – MĂRTURISITORUL – Jurnal de poet** (Editura „Semne”, 2003) ● **MUZEUL DE PĂSTRĂVI – SCRISORI DIN LAZARET** (Editura „Semne”, cu desene de Damian Petrescu, 2004) ● **POȘTALIONUL DE SEARĂ – FILE DIN JURNALUL UNUI HERUVIM** (Editura „Semne”, cu desene de Damian Petrescu, 2005) ● **DINCOLO DE TĂCERE – Jurnal de poet** (Editura „Semne”, cu desene de Damian Petrescu, 2009) ● **DANSUL INOROGULUI – ELOGIUL MELANHOLIEI** (Editura „Semne”, cu ilustrații de Aurora-Speranța Cernitu, 2010) ● **EVANGHELIA INIMII – ANOTIMPURI – Jurnal de poet** (Editura „Semne”, cu ilustrații de Damian Petrescu, 2010) ● **EVANGHELIA CERULUI – ZODII DE POET** (Editura „Semne”, cu opere grafice de Damian Petrescu, 2011) ● **EVANGHELIA TĂCERII – SOLILOCVII** (Editura „Semne”, cu opere grafice de Damian Petrescu, 2011) ● **EVANGHELIA APOCALIPSEI – EPIFANII** (Editura „Semne”, cu opere grafice de Damian Petrescu, 2012) ● **TESTAMENT ÎN ALFABETUL TĂCERII** (Editura „Tipo Moldova”, Colecția OPERA OMNIA, Poezie contemporană, 2013) ● **FIIND – 365+1 ICONOSONETE** (Editura „Semne”, cu ilustrații de Cesare Ripa, 2013).

SONETUL CA ATARE

De multă vreme simțeam nevoia unei răfuieli cu drăgălașul sonet, care-mi apare astăzi la fel de stângaci ca noi copii la mesele de sărbători când, înainte de a desface cadourile, eram puși să arătăm musafirilor cum știm să recităm.

Deoarece, cultivat de mai toți poeții (ca formă fixă prin care trebuie să treci și să ți-o însușești la fel cum anatomismul rămâne temei de studiu pentru cele mai neconformiste maniere ale picturii), în scânteierile artei adevărate sonetul e ca un diamant pe care cei mai mulți îl consideră doar o nestemată bine șlefuită, în vreme ce tulburătoarele lui reflexe vin din oculta magmă interioară la care șlefuitorul marginilor nici nu ajunge. Și, tocmai din acest motiv, încercarea la care te pune el e cu atât mai grea, cu atât mai dezarmantă pentru poetul adevărat care o abandonează, cu atât mai iluzorie pentru versificatorul care se pretinde meșter în elementele exterioare. Plasat undeva, ca un capitol demonstrativ în operele complete ale multora, el rămâne la faza de exercițiu cel mult onest. Încântă puțin urechea, dar nu sensibilizează și nu tulbură, exact în măsura în care nu mai e în stare să transmită trăirea elegantă și prețioasă a trubadurului ce l-a creat pe măsura ființei sale. Ființă în care chiar și orgoliile sunt romantice iar, pe deasupra împerecherii rimelor și versurilor, dulcea poezie interioară, ca și retorica îngemănării cuvintelor fac parte din protocolul onestității sale cavaleresti.

Din pricina aceasta, când îl văd exersat de contemporani, chiar cu ambiția unei dedicări față de rigorile sale, sonetul care înobilează paginile unui volum de versuri mi se aseamănă cu acei amorași făcând parte din arsenalul secundar dar indispensabil al poveștilor de dragoste pictate de marii maștri ai Renașterii, a căror candoare voioasă știau doar ei să o redea, măiestria acestei arte pierzându-se. Slăvind toată gama de sentimente și sentimentalisme pe care i-o conferă natura ce-l naște și-l înconjoară ca pe-o bijuterie a trăirilor celeste, amorașul epocilor sale de glorie pare a avea o expresie simplă, firesc amoroasă, surâzând senin, ștregar și duios. Ca un capriciu artistic uitat astăzi, când totul e perfect în reproducerea contemporană, în afara zâmbetului care devine fie perfid, fie malițios, fie insinuant-concupiscent-bătrânicios; adică mult mai pământean, lipsit de inefabil.

Este aceasta o comparație, da. O comparație ce te face să ridici din umeri fredonând o justificare de genul: „*Că nu e om să nu fi scris o poezie / Și nici poet să nu încerce un sonet*”!...

Să-ncerce; că-i frumos și tentant. Dar, de cele mai multe ori, printr-o abilitate versificație carențele de trăire poetică nu fac decât să se accentueze. Ele ne apar asemenea amorașilor ce dădeau cândva candoare poveștilor mari și clasice de iubire: Folosiți astăzi strict decorativ, demonstrează doar faptul că starea poezie de atunci s-a pierdut,

Credeam, de fapt, că s-a pierdut; dar iată-o regăsită într-o elegantă cărămidă de tipar artistic unde, pe lângă izul medieval al gravurii, descoperi în conceperea și concepția lui Theodor Răpan, nu forma, ci spiritul sonetului; un spirit specific și evocator, care se confirmă pagină cu pagină și anotimp cu anotimp, așa cum se adaugă din belșug în lucrătura de prestanță a legătoriei acestei cărți prin care putem din nou vorbi despre sonet ca atare..

Insist pe aceste rânduri spre a descrie cititorului prezentei ediții virtuale, frumusețea celei tipărite. Prin conținutul căreia Theodor Răpan, chiar dacă devine uneori manierist așa cum ni se par astăzi toți profesioniștii sonetului, el se demonstrează a fi un profesionist major, care cunoaște (și practică) temeinic diferența dintre manieră și fondul spiritual al speciei literare. La el sonetul nu e doar acea formă fixă de reușita căreia sunt veseli alții, ci este un concept estetic din unghiul căruia se abordează, se afirmă și se practică arta poetică.

Alături impresionantului său volum, pe Theodor Răpan îl văd ca pe-un ucenic vrăjitor care a descompus sonetul până la cele mai subtile articulații ale versului, recompunându-l apoi cu toată dăruirea și priceperea.

Corneliu LEU

Theodor Răpan

FIIND

Motto:

„M-am trezit fiind, voi ațipi nefiind!”

NICHITA STĂNESCU

SONETUL I

Fiind ecou nespusei cuvinte

Port gând smerit de înzăuat iubirea,

Pohtirea ochiului aduce știrea:

Ah, gura sufletului nu mă minte!

Dor nepereche-mi mistuie simțirea,

Zarzării iernii își croiesc veșminte

Și mă-nlumin străfulgerând morminte

Cu măști de ierburi miruindu-mi firea.

Plânsu-m-au iambii? Corbii scurmă-n lună

Cu gheara-ndurerată și nebună

Sub primele silabe translucide.

Și scriu sonet după sonet întruna

Sperând că lacrima, doar ea, străbuna

Va-nmuguri tăcerea ce ucide...

SONETUL II

Setos de Cântec ard stindarde mute,
Fântânile, sleite, îmi beau Clipa,
Lumină-mi-se Calea și aripa,
Rămân pribeagul zării nebătute!

Culeg din rouă tainele când pripa
Își năruie pridvoare-n pas de ciute,
Mă port pe ape furișate plute,
Sub maluri de-ntristare-ascund risipa.

Privindu-te, mă-ntreb: cine rămâne
Să-nchidă ochii noptilor păgâne
Și candela-ndurării cine-aprinde?

Mi-e inima văpaie vrăjmășită,
Din tot ce sunt – o lacrimă-nflorită,
Vârtej lunatic încrustat sub grinde!

SONETUL III

De tine azi sunt trist ca niciodată,
Zeița mea cu noaptea prinsă-n plete,
Izvoarele iubirii-mi țin de sete,
Cum să te las splendorilor furată?

Parfumul rotunjimii din sonete
Mi-l dă pe fluturi slova-ngândurată,
În smirna rugăciunii, neaflată,
Topește-mi versul prefăcut pecete!

Sortit să te iubesc nebun – ce viață!
Mă urlă lupii-n cruda dimineață:
De ce-ai plecat? Cum? Te-au uitat Poeții?

Mai dă-mi la schimb fantasme înmuite
Și buzele eternelor ispite:
Prădată-mi fu averea tinereții!

SONETUL IV

*Mă simt de iarnă prins ca-ntr-o capcană,
Zăpada nemuririi se afundă,
Văpaie sunt! Văpaia naște undă:
Ah, inimă, neprihănită rană!*

*Aș vrea, târziu, doar vântul să-mi răspundă –
La sânul tău se cuibăre o mreană,
Cum toate-mi sunt sălbatică prihană,
Praful din stele mările inundă!*

*Hai, cer de finistere, vino iară,
În alambicul nopții mă coboară
Cu aburul magiilor pe frunte!*

*Zadarnic scriu și melițez cuvinte:
Sunt condamnatul fără de veșminte
Ce duce-n vis Câmpia pe un munte!*

SONETUL V

***Uși făr' de chei deschid cu gândul, mamă,
Și-n temnița Cuvântului mi-e bine,
Înzeit destin, cui să i se-nchine
Suflet de-mpărat, rătăcit la vamă?***

*În secret iubesc fragede regine,
Cântecul din ploi pentru ele geamă,
Duc pe ape-n vad doar a lor năframă:
Cine moare-n trup? Cine poate? Cine?*

*Zbor și plâng, și zac, licărul mă-nfruntă,
Sub tăceri de stea arvunesc o nuntă,
Cu istovul morții – travestit totem!*

*Tainica-nfruntare mă învinge iar,
Viu de mine-ntruna – lingușit hotar:
Strânge-mă în brațe, Viață, nu mă tem!*

SONETUL VI

*Din cercul magic mușcă pătimirea,
Zeul din stele nu vrea să m-audă...
Voi fi temei ursit, răpus de trudă,
Cerșindu-mi, lingușit, încărunțirea!*

*Rabd ura inimii și noaptea-i crudă,
Aștept cu bucurie mântuirea,
Amână-mă, durere, sunt sfîirea
Ce ostoiește zbaterea zăludă!*

*De vrei, blagoslovește-mă, uitare!
Joc la ruletă cartea cea mai mare:
Privește-mă, Lumino, sunt divinul*

*Pe care-l tulbură demult Cuvântul
Împurpurând cerescul și pământul:
În numele Iubirii, ia-ți tainul!*

SONETUL VII

Sonete nu rostesc decât în șoaptă

Noptatice fantasme siderale:

Corăbii, revoluții, catedrale,

Striviri de chiparoși cu fructa coaptă!

Cuvintele îmi sunt oștiri vernale,

Zidirile luminii mă așteaptă,

Topiri vuinde brațele îndreaptă:

Refac doiniri de jad, monumentale!

Ah, nu mă lasă gloria-mi regală

Și nici nu vreau să dau azi socoteală

Spre a-nlumi nimicul, o himeră!

Ecvestre ploi? Fiorul, pururi rece,

Eternitatea Clipei va întrece

Această plăsmuire efemeră...

SONETUL VIII

Te plângi mereu că-i mută! Las-o-n pace!

*E martoră a hărăzirii mele,
Virtutea sa m-apropie de stele,
O fi și-a lor, dar mie tot îmi place!*

*Atâta-i cer: nu-mi dea păcate grele!
Cu cât iubesc, perfida se preface
Că nu mă vede, dragostea îmi tace:
Lună de jar, am răni pân' la plăsele!*

*Mă vrei la tine? Sigur, nu sunt Mortul!
Setos de viață ridicat-am cortul
Și te-am strigat pe numele de fată!*

*Era târziu în păsări, eu, departe,
Pustiul ferecării ne desparte:
Cum să te știi? Din cețuri mi te-arată!*

SONETUL IX

Visul visat visează, Doamne, visul,
Gândul gândit pe sine se gândește,
Eu voi muri cândva, pe românește
Și-n locul tău voi scrie Necuprinsul.

De noapte mă feresc, iubirea-mi crește,
Zodii de apă scurmă Neatinsul,
Voi măcina cuvinte, sunt învinsul:
Secunda zace-n taină, se smerește!

Lumina din icoană plânge-ntruna,
Pe cer rămas-au soarele și luna
Să-mi binecuvânteze pas și floare.

M-aș face dor și te-aș lua mireasă,
Dar lacătul sfirii nu mă lasă:
Această destrămare, crud, mă doare!

SONETUL X

Ianuarie mă ceartă, 'mi beau absintul!

*Iarna îmi e un vizitiu de noapte,
Sub așternut de gheață aud șoapte:
Străbate-voi pe fugă Infinitul...*

*Azi, poamele din mine-s vorbe coapte,
Otrava-nțelepciunii mi-e alintul
Cu care-n diminețiucid helmintul
Și-mi mor pe pleoape lacrimi deșarte.*

*Gerarule cu ochii duși departe,
De tine Viața astăzi mă desparte
Și știi că știu unde-i Lumina dusă!*

*Tu, scrie-mă, și fugi la Sfântul Tare,
Doar ochiul meu se va trezi mirare:
Tăcută umbră, unde ești apusă?*

SONETUL XI

Nici inima, nici lacrima, nici Clipa

N-au dărâmat-o-n mine pe Ninive:

Ea, singură, eternelor arhive

Le dezvelește uneori risipa.

N-am plâns-o când din ziduri și colive

Descântul îndurării năștea pripa,

Prin lazaretul vieții scurmă gripa

Și bolile în mine-s recidive.

Acum, bătrân de ea e tamarixul,

Iar paloșul din grindă-i crucifixul

Reinventând sublima-i neființă.

Să nu te miri! Vezi templele credinței?

Apun pe rând iscoadele căinței:

Sub candelă aud a mea sentință!

SONETUL XII

Nu-mi voi lăsa ostatică tăcerea

*Iubirii tănuite, azi – ofrandă
Miresmelor cu trupul de lavandă,
Topaze fine 'ndoliind vegherea.*

*Voi preamări foșniri de sarabandă
Ce frământa-vor ispitind durerea,
Privirea ta îmi va șopti căderea,
La ceas întors, pe muzică flamandă.*

*Ești numai foc și jertfă-nrourată,
Un anotimp etern, fără erată –
Corabie ce văzul mi-l înhamă!*

*Abia te simt, dar sufletul te cere
Să te întorci la mine-n priveghere,
Dușmanca mea iubită, soră, mamă...*

SONETUL XIII

Revi venind cu vuietul privirii

*Ce răzvrătește fulgerele toate,
Ești fără milă, trage-mă pe roate:
Ea, Dragostea, înspină trandafirii!*

*Oprește-mă să-ndur și nu socoate
Că-n nimbul florii se ascund toți mirii!
Plătesc cu viața prețul ostoirii,
Greșalele iubirii-mi sunt iertate?*

*Ostatic orb și sângerând năvalnic
Voi părăsi Câmpia – pas prădalnic,
Cu ochii goi, cu buzele de ceață!*

*Voi pescui departe, fără zare,
Voi înălța toți praporii-n mirare
Sfârșindu-mă-ntr-o altă dimineață!*

SONETUL XIV

***De dor nebun ascund Melanholia,
Jertfire sugrumată! Ce durere...
Sunt priponit de umbră și tăcere:
Străluminat sonet, îți duc solia!***

*Nu-mi pasă! Cred în visuri efemere,
În zbor semeț înalț zădărnicia...
Am vrut s-ascund de tine Poesia:
Aminte ia, mă-njunghie himere!*

*Bătrân de-acum, mă paște depărtarea:
Ce bun e vinul când îl bea uitarea
Și ce ferice-i Moartea! Nu-i sunt frate!*

*Te du, femeie, 'n crânguri pe albine,
Căci nimeni nu muri-va-n loc de mine:
Tu dragoste îmi vei aduce, poate...*

SONETUL XV

Aștept în gară trenul de pe urmă:

*Surâsul tău a-nzăpezit privirea,
Pe streășina uitării plânge firea
Și gheara depărtării iarăși scurmă...*

*Sunt gata! Prea vitează-mi fu oștirea,
Paharnicul neistovirii curmă
Tăcerea, cum ciobanul a sa turmă
Își mână către stele Nemurirea.*

*Posac și singur rătăcesc de mine,
Cu lacrima simțirii văd ruine,
Adulmecând setos Necunoscutul.*

*Și dacă-i plin de-acum iconostasul
Tu află că sunt singur eu, rămasul,
Zeificând celest, ascuns, trecutul...*

SONETUL XVI

Cocoși-tenori se-nvălmășesc în mine

*De țipă-n turle bufnițele toate,
Ascultă-mă-n tăcere și socoate:
Regina este una! Doamne, cine?*

*Coșarii nopții năvădesc macate,
Hainii, pe-ntuneric, strâng suspine,
De tine, Viață, nu-mi mai este bine,
Sunt ochii milei lacrimi uscate!*

*Poet de-aș fi, m-aș prăvăli pe prunduri
Și Cântecul l-aș scoate din străfunduri:
Iubirea ta mă-nzăpezește-n stele!*

*Tridentul mi se frânge de durere,
Mierea sărutului o gust, e fiere:
Cum să mai zbor dacă îmi pui zăbrele?*

SONETUL XVII

Ți-am ridicat un loc pentru vecie

*Spre a te ști panteră și femeie,
Nicum stindardul tragic, curcubeie
Ritmând cu foc întru zădărnicie.*

*N-ai vrut să-ți fii a ușii tale cheie,
Ci Inorog păzind la Poesie,
Alătură-te mie, din pustie,
Din cremene, din iască dau scânteie!*

*Azi, inima ce-n mine încă bate
Tăcerea din icoană o străbate
Să îmi lumine calea mea pribeagă...*

*De-aceea cad și mă ridic întruna
Sorbind cu sete soarele și luna:
Vrei viața sau vrei moartea mea întregă?*

SONETUL XVIII

Din mâna ta voi bea otrava toată
Încredințat că mi-a sosit finalul,
Îmi smulg privirea și ridic pumnul,
Rostogolindu-mă în gol deodată.

De vii la mine, potcovește-ți calul!
Cin' să mă tragă-n fugă azi pe roată?
Lavină de-ntuneric, neaflată,
Iubirea mea-nflorește-n somn migdalul.

Să pun sub rug tăciunii fără vină
Sau să m-ascund? Veni-vei pe lumină?
Mă vei salva de apa cea adâncă?

Voi fi biruitor sau doar uitare?
Răspunde-mi tu, femeie, cu glas tare:
Cenușa din cuvinte caldă-i încă!

SONETUL XIX

Ți-am scris pe stele cântecele toate

*Dezvăluind cu teamă jurământul
Și am săpat cuvintelor mormântul
Cu sângele rostirii, nu de frate!*

*Îmi spui că iarna-n vis ucide vântul...
Cu pas de lup Câmpia mă străbate,
Neîncetat, vai, corbii vor dreptate
Făcând lumina una cu pământul!*

*Ți-am scris apoi tăcerile cu sete,
Sub chipul mamei, sus, pe un perete,
Ca să nu uiți să îmi răspunzi îndată!*

*Ai rătăcit și cerul, și cărarea,
Pe care-n somn eu îți croisem zarea:
Mă tem de tine, inimă-nșelată!*

SONETUL XX

Mă vrei smerit, dar hoț! Mă lasă-n pace!

*Hălăduiesc prin crânguri de poveste,
Virtuți nu am, dar inima îmi este
Ocnașă-n piept. Pe tine doar te place!*

*Mă vrei apoi un solitar pe creste!
Nu-ncerc să urc spre cer, n-am carapace,
Pun lacrima din ochi să te dezbrace
Cât sunt vultan iubirilor agreste.*

*Mă vrei urcior de dor? Atunci ia seama:
Strecoară-mi-te-n sânge! Uită vama
La care ai venit pe înserate...*

*Aproape-mi ești! Mă doare depărtarea
Cum din fereastra zilei numai marea
Ne va chema cu valurile-i toate...*

SONETUL XXI

***De-o viață te pândesc în somn, femeie,
Cu milă te feresc de gura lumii,
Alunecând pe valuri, lasă humii
Povara închisorii fără cheie!***

*Tu fugi de mine, eu, de febra ciumii,
De soare mă ascund prin reci bordeie,
Coboară-mi-te-n suflet, fi-mi scânteie,
Răscumpără degrabă vocea spumii.*

*O, tu-nflorești precum pescarul marea
Și ochii tăi îmi lănțuie mirarea
Că altuia-i vei da poveri să ducă!*

*Și tot aștept... De cart eu stau la proră,
Năvodul ceții scot din auroră:
De n-ai să-mi vii, prefă-mi-te nălucă!*

SONETUL XXII

Mă tem de tine-n vis, singurătate!

*De clocotul scornit de glasul mării,
Cum să dezleg misterul depărtării
Cât rănille nu-mi sunt cicatrizate?*

*Mă tem de tine, slugă a mirării,
Că am să mor învins, fără dreptate,
Sonetele tăcerii-s vinovate,
Aduse toate-n pragul disperării.*

*Mi-aș rupe-ndată viața pe din două
Și te-aș sorbi cu ochii mei de rouă –
Infern jertfit sub ierburi de mătăasă.*

*Dar tu ești mută, gura-ți este boare,
Cum Poesia toată-i călătoare:
Epitrahilul vieții, greu, m-apasă!*

SONETUL XXIII

Pe meterezul clipei urcă anii,
Liană surdă patimilor mele,
Rugându-mă cometelor rebele
Să ardă amuletele șamanii.

Apusul se topește-n mahmudele,
Oglinzile îngână spovedanii,
La balul tău veniră curtezanii –
Cătușele-ntristării-mi sunt inele!

Mă las și eu sortit duhovniciei
Plătind cu viața prețul sărăciei
De-a fi bogatul ce te ține-n gânduri.

Lasă-mi calvarul dragostei apuse
Și nu-mi cerși cuvintele răpuse:
Ce vezi, nu e, sunt dincolo de rânduri...

SONETUL XXIV

Nu-mi bate-n geam cu degetele mute!

*Pe stârvul iernii cântă primăvara,
Cu ochi de melc, descoperind comoara,
Ascunsă sub izvoare neștiute!*

*Zaimful Poesiei scoală fiara
Ce dormitează-n tainice cucute,
Capcanele uitării fac volute,
În lațurile vrajbei cade seara.*

*Dar, uneori, ghiocul mă mai minte
Călcând pe umbra dorului fierbinte
Și mă prefac: sunt liniște sihastră!*

*Numai atunci scot pușca și cureaua,
La fel cum vânătorii mușcă neaua
Cu bumbi de foc salvând iubirea noastră!*

SONETUL XXV

Iar mă întrebi de foșnetul din unde?

*Încărunțirea iernii nu-i totuna
Cu șerpii gândului stârnind furtuna:
Strigoii al mântuirii, nu te-ascunde!*

*De ce tu vrei să poleiesc minciuna?
Tot mai aștept, dar nimeni nu-mi răspunde!
Opincile iubirii poartă funde
Ce le trimite, milostivă, luna.*

*Sunt gata să înfrunt noaptea pustie
Și să te birui, dragoste târzie,
Silabisind mistuitor izbânda!*

*Pornesc la drum și zarea crunt mă doare,
Știind de-acum că nu mai am scăpare:
În Poesie-mi voi primi osânda!*

SONETUL XXVI

Zadarnicul înfige colți în mine

*Iar moartea, hâdă, râde pe-nfundate,
De dragul tău înmiruiesc păcate
Și-n ochii vrajbei spumegă venine!*

Apuse-n tril sunt cântecele toate:

*Ce fărdelege-n cale te mai ține?
Hambarele-ntristării îmi sunt pline,
Întreabă-te, răspunde-mi și socoate!*

Ai inimii arginți sclipesc de soare

*Făcându-mi orizontul neagră zare,
Ofrandă-noapte a unui timp durut.*

Mă voi ruga să ar ogorul ceții

*Străluminând potirul dimineții:
Îndură, viață! Nimic nu ai pierdut!*

SONETUL XXVII

Cerul din mine gândul bun destramă

Și nu râvnesc Graalul, fericirea –

Necununată apă, amăgirea

Își tulbură adâncul. Cui dau seamă?

E mai puternică azi strălucirea

Acestui corn ce Inorogul cheamă

Cu înzeit fior răpus de teamă:

Rătăcitor, îmi voi cerși plinirea!

Îngenuncheat am fost pe vis de stele,

Icar nebun cu aripile grele:

Unde îmi ești al zării licăr, rece?

Rămâie-ți clipa binecuvântată,

Născută din credința mea curată:

Potopul inimii să nu te-nece!

SONETUL XXVIII

Ți-am scris pe fluturi pentru-ntâia oară

Că ferecat pe veci e jurământul:

Mi-ai spus să tac! Cum să-mi mai țin cuvântul?

Furiș mă urc pe-o prăbușită scară!

Pocniri de bici, ce-și leapădă veșmântul,

Otrăvurile-n sânge le strecoară

Și-mi pare că-i un lied de-odinioară –

În haite nevăzute umblă vântul!

Voi, ursitori, nu vă-ndoiți de mine,

Castele de iubire sunt ruine:

Himerele văzduhului plâng toate!

Sunt obosit de zodii! Vai, trăit-am?

Eu n-am să cer nimic. Născut, pornit-am

Pe drumul drept către Eternitate!

SONETUL XXIX

Ceasornicele toate vor să tacă,
Doar icul minții, iată, vers despică,
Din horbota trăirii se ridică
Semeț, Poetul, paraclis să-și facă!

Ce să-nțeleg? Cum să te-nving, furnică?
Poruncitoare, inima-mi se-mbracă
În smirnă și lumini de promoroacă:
Ivirile-n sonet mi le dumerică.

Vrei să culeg din cer milostivirea
Lăsând zălog hainilor iubirea?
Arată-mi, Tată, cărările spre Rai!

Vei dărui Câmpiei munte, mare?
Sonetele avea-vor largă zare?...
Și spune, Doamne, cu mine ce gând ai?

SONETUL XXX

Iubirea mea din lotus, cerul moare!

Întoarce-te! Mă crede și socoate!

Mă plânge și-nțelege! Tras pe roate?

Und' să mă duc? Găsi-voi altă zare?

Vin rugător! Ridică-mă, se poate?

Îngăduie! N-ai nicio îndurare?

Lumina din lumină azi mă doare:

Prea vinovat? Mă iartă-atunci de toate!

Livadă sunt de poame neculese:

Vrei să mă furi? O fă, dar pe alese,

Căci s-ar putea să plec și nu se cade

Să fiu tot plin de rod! Și, ca aminte:

Azi sunt tăcere smulsă din cuvinte,

Un răzvrătit cu gândul în Pleiade!

SONETUL XXXI

*Filipi de iarnă caii minții mână,
Ioan și Chir, scăpați-mă! Mi-e frică!
Voi sunteți abur ce nu se ridică:
Șchiopați-mă, tăcerea mă îngână!*

*Pe trei arginți uitarea se despică,
Matrozii toți se prăbușesc pe lună,
Ana din ziduri visul îmi cunună,
Ah, inimă, și tu-mi ești inamică?*

*De veacuri scriu și priveghez temeiu,
Îngândurat și trist oftează teiu:
La moara vieții stă la coadă Timpul!*

*Furăm uiumul, pala se-ncordează,
Doar Moartea se-nfioară, ea e trează
Ca nu cumva să măcinăm Olimpul!*

SONETUL XXXII

Cămașă a lui Nessus mi-e iubirea

*Pe-acest tărâm cu dealurile roase,
Ea îmi aduce-n dar numai prinoase,
Pe care le revarsă amintirea.*

*Săruturile iernii-s calcaroase,
Februarie deștelenește fîrea,
Sonetele își geluie murirea,
Tăcerile sunt tot mai zgomotoase.*

*Iubi-mă-vor nebunii și smintiții
Așa, precum cândva îndrăgostiții
Băutu-și-au absintu-n ochii lunii?*

*Și n-am un sfaņț să dau pe-un kil de soare,
De-aceea fac cu tine o prinsoare:
Din alt vāleat mă vor striga lāstunii!*

SONETUL XXXIII

Mă tem de mine. Cine înțelege
Că dezlegat de vrajă îmi va duce
Spre eșafod Cuvântul? Pe o cruce
Voi încrusta adânc zvoniri pribege.

Cărări de foc apar la o răscruce,
Nesomnul tinerețea va culege,
În cimitirul Clipei cine-alege
Un clopotar pe post de arhiduce?

Sub candela uimirii scriu întruna,
Mișcând șoptit chiar soarele și luna:
Polog sunt rănile cicatrizate!

Mult obosit de toate câte fură,
De voi muri la noapte, 'ntr-o presură
Îți voi lăsa a mea singurătate!

SONETUL XXXIV

Beau umbra serii, zorii sunt departe,
*Cristelnița botează necuprinsul,
Te văd din lacrimi și, cu dinadinsul,
Urc scara bucuriilor deșarte.*

*La finele turnirului, învinsul
Ascunde paloșul strivit de moarte,
Sub irizări venețiene-aparte
Gondolierii ferecă întinsul.*

*O, Clipă clandestină, astă-vară,
Ca un strigoi trecut-am într-o doară
Cu luntrea tinereților furată!*

*Să cer clemență? Azi? În lumea noastră
Un ort mai am pentru o floare-albastră:
Tăcere sunt și rană-ngândurată!*

SONETUL XXXV

Olog îmi este umbletul de tine –

*Pădurile se veștejesc de frică,
De mă iubești, tu vâlul ți-l rădică:
Durerea mea, potirele sunt pline?*

*Adâncă-i noaptea, fã lumina mică,
Războaiele iubirilor au vine
Pe care zeul ceții le susține:
Rămâi pe loc, tăcerea îmi dumerică!*

*Smerenia, încătușată, geme,
Cum tihna ruginește peste vreme
Fiindu-mi dor de-o viperă celestă.*

*Prin holda minții zboară un erete –
Îndură-te, Femeie din sonete,
Alungă tânguirea mea funestă!*

SONETUL XXXVI

Fii tu mai dreaptă decât îngerimea

*Și nu mă du-n ispita-nchipuirii,
De-nfricoșatul gând al nemuririi,
Ferește-mă! Nu-i în zadar vechimea!*

*Cu ochi pierdut văd chipul fericirii,
Cernită-i astăzi toată preoțimea,
Sporind în noi, păcat, sălbăticia:
Prin mărăcini mor toți soldații firii.*

*Aș renunța la vorbe și veșminte,
Dar simt că Sulamita iar mă minte,
Rănit mortal de-acest îndemn: „Îndură!“*

*Arată-mi-te-n răsăritul serii,
Sărută-mi gura, parfumați sunt merii,
Și-am să te cred lumina mea cea pură!*

SONETUL XXXVII

Zidar de alabastru și-al iubirii,
*Mă-ntreb și-acum, ca ieri, cine îndură
Să ardă fără foc – ce grea tortură!
Ca pietrele pe care calcă zbirii...*

*Nu-mi rup stindardul și nu-l dau pe ură,
Ci, dimpotrivă, fala dezrobirii
O dăruiesc pe loc doar răstignirii:
Crucificarea-i cuminecătură!*

*Daimon divin, pornește azi spre mine
Și adu-mi nepentensul pe albine...
Nu mă uita! Să-mi faci și mie parte!*

*Croi-vom noi Edenul nebuniei
Întemnițați în visul Poesiei?
Tu, Iadule, Te du cât mai departe...*

SONETUL XXXVIII

Știu bine că din tot ce-nseamnă zborul

*Doar piatra poate înțelege visul,
Cel vinovat de-a pururi, eu, proscrisul,
Rămân neînșeuat, precum e norul.*

*Ai vrea, cumva, să mântuiești abisul?
Cosește-n curtea casei tot mohorul
Prin care ne-ascundeam. Trage zăvorul!
Căci la final, doar eu voi fi ucisul!*

*Și cum ocean de nard e-a mea privire,
Îți dăruiesc fără de-mpotrivire
Răsplata mea în vers mărturisită.*

*Deci, ia cu tine arcul și săgeata,
Călăul n-o să-mi taie beregata:
Sunt os domnesc, divina mea ispită!*

SONETUL XXXIX

Cinstit poet, ia cupa și-o ridică!

*Nu aștepta răsplata niciodată,
Apocalipsa-i binecuvântată:
Ascunde-mă ori fă-mă o furnică!*

*Vinul tăriei nu mă mai îmbată,
Noaptea, în zi, de groază se despică,
Livezile suspină-n gând de frică:
Cine la poarta mea o să mai bată?*

*Cocoșii cântă pentru-a treia oară,
Dar nu mă tem ca versul lor să moară
Pe eșafodul crudelor himere...*

*Și-atunci m-ascund, adulmecând hoțeste,
Sfântul sonet ursit pe românește:
Zălog și martor drept la înviere!*

SONETUL XL

Tristețea mea n-o înțelegi! Se pare
Că râvnitor fiind peste măsură,
Copil de domn, neadumbrit de ură,
Mai mult am fost un semn de întrebare!

Privesc în gol, cuvinte-mi zac pe gură
Și înțelesul plânge cu mirare!
Livezi de cântec nu mai au culoare,
În inimă veninul e arsură.

Ce se întâmplă, Doamne, cu poeții?
Pornit-au prin deșert anahoreții...
Zidirea mea din lucruri înfioară?

De-aceea sufletul căznit palpită
Strigând nebun clipită de clipită:
Pornește-n larg, cu plugul minții ară!

SONETUL XLI

Ce-a fost în vis, a fost doar sfâșiere,
*Prea bine știu, nu eu sunt cel din urmă,
Prin sângele tristeții vinul scurmă,
Jarul trădării crește-nvăpăiere.*

*Din Cornul Amaltheei mi se curmă
Izvoarele de lapte și de miere,
Văd aluatul plâns de căpistere:
Cin' la final va dezerta din turmă?*

*Iertați-mă, căci nu cunosc secretul,
Întunecat, amar, e Nazaretul:
Nu mai dau șaua de pe al meu Pegas!*

*Eu, tainic, mi-am sădit în trup o mare
Și-am ridicat, tot singur, sus, o zare:
Orb în lumină, fac ultimul popas!*

SONETUL XLII

Cutreier lumea – frunză călătoare,
Așa cum sunt, mirat eu cresc prin tine,
Șerpește, bătrânețea, o văd, vine,
Îmi cade în genunchi fremătătoare.

Februarie mă-nvăluie-n suspine
Cu nări de iezi din vremuri viitoare,
O zi pe an jertfesc o sărbătoare:
Cine, lunatic, mângâie stamine?

Mă vezi? Am sufletul călcat de iarbă,
Ninsori de foc mi s-au ascuns în barbă,
Cu spaima-n oase bat din poartă-n poartă.

Dar nimeni nu-mi deschide! Nici Apollo
Nu-mi recunoaște pasul. De acolo
Și pân' la miezul nopții vraja-i moartă!

SONETUL XLIII

Ce-mi dai să tac? Să nu spun adevărul,
Cel încrustat de stăreții, sub ape?
Monah pribeag cu smirna prinsă-n pleoape
Îmi voi ciopli din lacrimi ciubărul.

Încercuit, cine să mă mai scape?
Luntrașii n-au sextanți! Refuză mărul!
'mi-ntunecă degrabă gura, părul,
Moroii vrând fântână-n cer să-mi sape.

La pândă stau rechinii-n pragul serii
Cu arcuri de triumf și artilerii –
Eu singur mi-am orânduit calvarul...

Nu trag, nu sper și nu ucid petunii,
Rănit mă simt de sulitele lunii:
Legați-mă! Sunt vinovat! Avarul!

SONETUL XLIV

Știu bine cine ești, că niciodată

*Nu-ți vei lăsa-ndrăzneala să învingă,
Te ține-n loc a vieții strânsă chingă:
Dorului meu chiar nu-i vei da răsplată!*

Furiș m-apropii. Cin' să te convingă?

*În minte port păcatul ce mă-mbată,
Mă-ndrept târâș cu inima curată:
Gorgonele nu vor să mă atingă.*

Curaj îmi fac de parcă merg la gâde,

*Nimic din mine azi nu mai surâde,
De tine mă apropii ca tâlharul!*

Sosit-am viu! Aceasta-mi e ursita

*Spre care mă îndreaptă-n vis ispita:
De a-ți aprinde între sâni amnarul!*

SONETUL XLV

Adu-mi scrisorile pe care vântul

Le-a rătăcit voit! Redă-mi credința

Din care răsărit-a suferința:

Și mort de-aș fi tot mi-aș găsi Cuvântul!

Adu-mi neodihnia și căința,

Fotografiile purtând descântul,

Ierbarele încopciind avântul,

Panașul, licuricii, biruința!

Adu-mi albumele cu flori presate

Și nopțile din stelele furate,

Pe când eram pojarul tău fierbinte!

Acum, lipsit de crinul dezmierdării

Te strig, dar nu auzi! Ocheanul zării

E dureros întors. Tu ia aminte!

SONETUL XLVI

Eu am crezut în broderii, în șoapte...

Demult murise-n fluturi primăvara!

Strivită-n luminișuri e ocară

Ivită, clandestin, din miazănoapte.

Eu tot mai cred în dragoste și-n fiara

Ce mă-nfoca de patimă cât șapte,

Plecați de-aici! Urzelile sunt coapte!

Cum să te uit? Mai ești? Departe-i vara!

Se-ntorc cocorii în șiraguri mute,

Lăstunii se preschimbă-n alăute:

Să-mi vii, frumoaso, 'n zori diamantine!

Altminteri, dau alarma și, când prunii

Se vor trezi odată cu păunii,

Te vor striga pe nume tot pe tine!

SONETUL XLVII

Ești o corabie în legănare

*Cu velele întinse către mine
Și ram de floare ești, zbor de albine,
Poruncă și ninsoare orbitoare.*

*Tu porți pe umeri calde zibeline,
Ochii rostirii-s făr' de-asemănare,
Simți fără greș cuvântul ce mă doare,
La tine vin sultani să ți se-nchine.*

*În fiecare zi îmi iau avântul,
Dar tot n-ajung acolo unde vântul
Clocește oul dragostei eterne.*

*Privesc cu jind, sandaua rău mă strânge,
Umbră îți sunt, coboară-mi-te-n sânge,
Poetul-Mag de moarte visul cerne!*

SONETUL XLVIII

Și azi te-asemăn freamătului mării

*Pe care nimfele îl scot din valuri,
Întregul chiot destrupează maluri
Din crud deșert până la glezna zării.*

*Prin mine trec cohorte, vorbe, baluri,
Visându-mă alesul îndurării,
Voi fi condus de roata întâmplării,
Căutător al multelor Graal-uri.*

*Mă iartă, desfrunzirea e aproape,
Că n-am să mai ating a tale clape:
Doar „Für Elise”-mi clatină ființa!*

*Voi sta-n genunchi cât noaptea e de mare,
Căci visul se ascunde în ninsoare:
Mai am de scris în Sonetar căința!*

SONETUL XLIX

În pielea veacului nu mă simt bine,
*Timpul îmi cântă veșnic tinerețea,
Beau elixir îndepărtând tristețea,
Din crâșmele uitării zbor la tine.*

*Nu plâng, nu cer, nu-mi răstignesc junețea,
Apusul e departe, văd lumine
Ce se aprind în valuri cristaline:
Sub care nor se-ascunde Frumusețea?*

*Să mergem! Vânătoarea e deschisă,
Copoii Clipei latră. Tu, închisă,
M-aștepți să vin să îți aduc o cheie!*

*Mi-e frică de șeicul ce nu doarme,
Sub șaua deznădejzii nu port arme:
Flămând de tine sunt, să știi, Femeie!*

SONETUL L

În ochii-ți nepereche văd Câmpia –

Urcuș divin spre înălțimi rupestre,

Deshamă ale cerului căpestre!

De ce îți risipești, nebun, magia?

Aș vrea să-mi bată luna în ferestre

Și-n pași de linx doar eu să-ți port făclia,

Numai așa-mi voi istovi mânia

Lăsându-ți desfătările ca zestre.

De-o viață scriu în gând sonete rare,

Epitalamuri cu scîpîri avare

Pe care miri de iarbă le îngână.

Primește-mi darul! Ia-l și ți-l păstrează,

Deși cocoșii dorm, lumina-i trează:

Coboară-mi-te-n suflet, fî-mi stăpână!

SONETUL LI

Dă-mi, Doamne, dacă vrei să fiu centaur

Doi ochi de vultur și aripi de noapte!

M-or sfârteca păcatele răscoapte:

Apropie-te, Moarte! Nu-s balaur!

În inimă port haiducii cât șapte,

Atinsul se preschimbă, tot e aur!

Falaris, plăsmuit-ai tu un taur

Sub care să așez cumplite fapte?

Și „da” și „nu”, oracolul vorbește,

Povara întrebării mă-mpietrește!

Să mă ascund? N-am unde! Sunt departe

De culmea înșelărilor! Tornada

Ce-nvolbură de zbatere cascada

Mă va ucide într-o altă carte!

SONETUL LII

O floare de magnolie... Suavă,
Efervescentă, blândă, siderală,
Atât de fragedă, imperială:
Cum să-i aud a șoaptelor voroavă?

Ea e-n lumina blândă, vesperală,
Etern duhovnicită-n imn și slavă,
Petalele, cu setea lor hulpavă,
Îmi beau privirea fără osteneală.

În ochii ei stă adormit Poetul,
El vrea, pe-ascuns, să-i fure alfabetul,
Hoț fără șis, cu brațele-amândouă.

Cine-i aici? Vorbitu-mi-a fântâna?
Martor de taină, disperată, luna
Îmi sare-n piept! Cum să mă rup în două?

SONETUL LIII

Mă lasă-acum să-ți spun în față focul
Cât încă dimineața-i netrezită,
Văzându-mă pândit de o ispită
Cu brâu de-arginteu mi-am încins mijlocul!

O flamă, și-aș pieri într-o clipită
De nu i-ar ține piept, semeț, norocul.
Cu iarba fiarelor și siminocul
Dezleg lăcata inimii zdrobită.

Adorm cu arcul sprijinit de-o floare,
Parfumul ei mortal în somn mă doare:
Sunt vistierul multelor păcate!

Zorii se sparg, lumina umple piața
Și-mbrac cămașa morții când ea, hoața,
Dădu pricaz pentru eternitate!

SONETUL LIV

Ales de ploi să fiu undă din undă

*N-am reușit să mă ascund de tine.
Câmpiei scris-am noaptea cu aldine:
Tace ecoul, cine să-mi răspundă?*

*Un licurici de smirnă plânge-n mine,
Cu-al său lămpaș el poate să-mi pătrundă
În grota inimii, cea mai afundă,
Spre-a mă feri de șoapte caudine.*

*Verbinelor, spuneți-mi, ce m-așteaptă?
Frică vă e de calea mea cea dreaptă?
Ori îmi doriți la voi închinăciune?...*

*Mai stați o clipă! Iată, vine straja
Și dintr-odată, văd cum piere vraja:
Poetul vrând, azi, cerul să răzbune!*

SONETUL LV

Ca să rămân setos de ceruri 'nalte

*Am descântat cerneala-n clar de lună,
Mi-am arvunit odihna pe furtună,
Mirările luminii să tresalte.*

*Venit-a însă vântul să-mi răpună
Oștirile de vorbe. Cum să-mi salte
Frunzarele ce duc spre celelalte
Limanuri travestite-n mătrăgună?*

*Turnirul, nesperat, începe-ndată,
În loja princiară stai mirată
Și mă aștepți să intru în arenă.*

*Întâi năvală-au dat corsarii, leii,
Apoi luptară între ei mișeii,
Frumoasa mea cu trupul de sirenă!*

SONETUL LVI

Îmi pare rău că setea minții mele

Împarte Poesia cu urciorul,

Foamea de tine-mi întărește dorul,

Chiar dacă salamandre sunt și-n stele.

Voi fi de-acum mereu risipitorul,

Cu lacrimi spăla-voi dușumele,

În loc de fluturi izbucnesc cișmele:

Cine să fie, Doamne, luptătorul?

Uimit, te văd, frumoasă Nausica,

La brațul lui Ulise. Pune frica

Să despletească egeene valuri!

Căci nu e timp de vrajbă și iscoade,

Măritul Cronos din privire roade

Prezentul și trecutul ăstor neamuri!

SONETUL LVII

Gălbui hrisoave, minți aurifere,
*Cum ați putut să-mi rătăciți voi drumul?
Sortit risipei, iată-mă, sunt scrumul!
Ce-a mai rămas? Visare și tăcere!*

*Luminile s-au stins. Mai simt parfumul
Strivit de zori ce-așteaptă grațiere,
Prin inima secundeii trec hangere,
Luntrașul, disperat, își ia uiumul!*

*Mă vor citi de-acum merii și prunii
Îmbujorați de trecerea furtunii:
Tu să nu plângi! N-am inima vândută!*

*Doar fost-am Inorogul din Câmpie,
Dospirea ploii lacrima învie:
Vrei braț să-mi dai, dar lupta e pierdută!*

SONETUL LVIII

De unde vin și cine sunt, și unde
Mă-ndreaptă pasul în căderi albastre
Nu știu! În zori, pustiile sihastre
Întreabă-le! Eu n-aș putea răspunde!

Nu cerceta măceluri, nici dezastre,
Ci caută să te strecuri sub unde,
Acolo unde ochiul nu pătrunde
Și-ai să-nțelegi triadele măiastre.

Sunt pregătit să-mi beau din corn otrava,
La porți de vânt nu-ți încerca zăbava,
Chilimul desfrunzirii stă la pândă!

Răspunde-ți iute, nimeni n-o să vadă,
Trecutu-i dus, urcioru-i la spovadă:
De mierea ta rău gura mi-e flămândă!

SONETUL LIX

Iarna trecu! Februarie mă plânge,
Sub coviltirul nopții râde luna,
M-aș duce la culcare, dar străbuna
Are poftiri și patime în sânge.

Naiadelor, nu-mi desplețiți cununa!
Pe ape chipul morții se răsfrânge,
Cătușa disperărilor mă strânge,
În Partenon Atena tace-ntruna!

Pasărea-liră vine către mine,
Dar nu-ndrăznește să mi se închine,
Mai lasă-mă, frumoaso, fi-mi lumină!

Copoi latră, vulpile-s o mie,
Rănit de dor mă-ntorc din bătălie:
Sare-mi la gât cu-atingeri de felină!

SONETUL LX

Vestește-mă! Eu stau aici de pază!

*Primăvărarea vine din departe,
Raiul credinței vise ne împarte,
Iar Sfântul Toader vorbele-mi botează.*

*Colind prin mine, clipele-s deșarte,
Câmpia-n rugăciune se așază,
Caii se fură, inima nechează,
Pe crucea nopții se prăvale Marte.*

*Hoțișe flori ridică ochii-n grabă,
Coconii rup pecetea pârălabă:
Degrabă-ndură-te și mă dezleagă!*

*Iau foc salcâmi, sângele se tace,
Nerăsplătită dragoste rapace:
Te mai aștept? Chiar viața mea întreagă!*

SONETUL LXI

Învăpăiată, pururea naivă,
Necruțătoare, veșnic prefăcută,
Cu vocea inimii deloc tăcută,
Zălog răscumpărat, preamilostivă.

Hotarnică, din mintea mea născută,
Corabie aflată în derivă,
Te-nvolburi și te vrei deopotrivă
Silabă și prescură ne-ncepută.

Mă ții legat cu funii nevăzute
Trezindu-mi amintiri argonaute:
Zeus, nebun, discordia sădit-a!

Tu apără-mi crenelul singuratic
Sub care mă-nlumin aristocratic:
De-o fi să mor, goniți pe Afrodita!

SONETUL LXII

La „Cina cea de taină” stăm cu toții,
*Un ritual cu viscoliri placide,
Oglinzile, tăcute, translucide,
Învăluie-n ascuns secretul roții.*

*Neodihnirea sufletul ucide,
Tritonii fug din noapte precum hoții,
Doi cai de mare-njură hughenoții,
Privesc și râd: din cer cad perseide!*

*Apoi, tiptil, pe ape vin bacante
Cu pasul lin și zigzagat, andante:
Cine-ar putea-ndura atâta vină?*

*Fugit-a dintre noi duhovnicia?
De vină este astăzi doar Câmpia
Și neînduplecarea feminină!*

SONETUL LXIII

Te văd ca prin minune, ochiul minte,
Ce mult am vrut să te socot o pradă
Căzută-n lațul inimii, șaradă
Nedezlegată, azi, ca și-nainte!

Te chem smerit, hai, vino la paradă,
Focuri bengale pârjolesc cuvinte,
Dansează busuiocul pe morminte,
Nefericirea nu vrea să mă vadă.

Atavice făpturi scornește gândul,
Curând îmi va veni și mie rândul –
Se va deschide racla fără voie...

Mă doare tălmăcirea ta haină:
Cum poți să spui că eu port marea vină –
Sisif ce urcă-n lună anevoie!

SONETUL LXIV

***Te-ai închinat la sfinți fără prihană,
Necugetat, te-ai logodit cu vântul!
Robit etern, sub ierburi, numai gândul
Cânta la ocarina cea vicleană!***

*Credeam că nu cunoști deznodământul
Și n-ai să cazi ușor în vreo capcană,
Fântână însetată, pământeană –
Cu paloșul mi-ai retezat avântul!*

*M-ai prins cu lațul! Pururi, dimineața
Va strânge roua-n pumni. Parșivă, ceața
Mă va-ntreba de ce nu-mi ești aproape?*

*Destule așteptări ce n-au răspunsuri,
Ca și mai multe alte nepătrunsuri:
Trecutul, totuși, nu vrea să ne-ngroape!*

SONETUL LXV

Nu încerca să fii altă făptură!

*În creuzetul minții temnicerul
De noi ascunde catavasierul
Cu fulgerări și-nveninări de ură?*

*Frumoasa mea din tei, unde-i misterul
Și ce înfiorări te străbătură
Când totul fu rostire fără gură,
De ce n-ai vrut să-ți fii gondolierul?*

*Ce drag mi-a fost când m-ai putut ucide,
Toreador strivit între coride:
Cu voia mea m-am închinat doar ție!*

*Rivalii mei sfârșiră în uitare
Sub chiparoși noptatici – nicio zare:
Unde să fug? Hai, spune-mi, Poesie!*

SONETUL LXVI

Eu te iubesc mai mult ca niciodată,

O știi și tu, nu-i taină nepătrunsă,

Ți-e inima de Cupidon străpunsă,

De umbre și de viscole brăzdată.

Sub focul geruit te lași ascunsă,

Amiaza-mi pare, vai, îndepărtată,

Te-aștept să vii mereu dezduerată,

Din urmă tu mereu vei fi ajunsă.

Așa durăm în visul nostru toate –

Clopotniță pentru eternitate:

Ursitele, cimbalele, norocul...

Și m-am trezit cu Lohengrin pe buze,

Răpit de păpădii și de meduze:

Nu mai veni! Culeg eu siminocul!

SONETUL LXVII

*Ajută-mă să fug de mine! Vino,
Să colindăm Câmpia diafană!
Ascunsă-n gând stă Moartea cea vicleană,
Simțirea Necuprinsului alin-o!*

*Și nu uita de dragostea morgană!
Îndură-te! N-o condamna, haino!
Levantul e aproape, tu, străino,
Nu te schimba din floare-n buruiană!*

*Pornesc în larg! Vântul îmi suflă-n vele,
La cârma Frumuseții, santinele
Îmi străjuiesc corabia plăpândă.*

*Valul mă poartă, luna e cu mine,
Sextanții ruginesc pe hărți marine:
Foamea de tine e mereu la pândă!*

SONETUL LXVIII

Și zi de zi rugina crește-n mine,
Privirea, somnoroasă, e absentă,
Lumina amurgește, penitentă,
Din ce în ce mai rar poștașul vine.

Mai rău e când uitarea, inocentă,
Întoarce fila zilelor senine,
Care n-au fost destul cu soare pline:
Factura la iubire e scadentă!

Ca mâine nu voi fi decât un cântec
Pe care-l voi purta ascuns descântec
De mâna lingușirilor stelare.

Descătușat de cataclismul vieții,
Vor da frâu liber chingii logofeții
Eliberându-mă din închisoare!

SONETUL LXIX

Dă-mi ultimul sărut și plec în lume!

*N-aștept să-mi scrii pe vânt nemărginirea,
În athanor ascunsă e iubirea,
Veni-vor zorii, iar cădea-vor brume...*

*Mai mi-a rămas din toate dăltuirea
Acestui scump sonet fără de nume,
Ferește-l, Doamne, de stafii, de ciume,
Îmbogățește-i cu folos rodirea!*

*Iar lacrima – pecete rituală –
Va înnopta sub crucea triumfală,
Pe care nimeni nu va umili-o!*

*De ce m-ai dus, Femeie, în ispită?
Cocoșii toți au inima-mpietrită
Și-n loc de bun-rămas mi-ai spus adio!*

SONETUL LXX

M-aș fi smerit de nu mi-ai fi doar rană,
Dar tu nu vezi în mine decât ura
Străfulgerând cu sete ochii, gura...
Ce grea pedeapsă! Inimă-n sutană?

Ferește-mă și uită mușcătura,
Privirea ta este olimpiacă!
Dinspre Câmpie, ploaia cântă-n strană?
Altoii știu la cine e custura?

Pe veci neîmpăcată și fugară
Îmi pari de la distanță Niagară:
Nu te opri! Căderea-n cer e totul!

Un zbor planat și drumul se sfârșește!
De-o viață te visez pe românește:
Nu mă trezi, chiar de-ar veni potopul!

SONETUL LXXI

Mi te-ai jertfi, dar florile, fanate,
Își recompun iviri ce nu expiră,
Suspinul lor sonetele-mi răsfiră
Pe un fronton de-azur îngenuncheate.

E primăvară, zile se măriră,
Silabele se vor îngemănate,
În candeli dimineți sunt furișate
Sub undiri de crudă hetairă.

Îți par naiiv? Vino, de-ți fă pomană!
Și-n inimă bat clopote de-aramă:
La umbra umbrei, unde-i al meu rost?

Credeam că vrei să-mi mântuiești Cuvântul,
Însă demult mi te furase vântul:
Cum taci, iubito! Eu sunt în avanpost!

SONETUL LXXII

Privește-mă, arcanul este gata!

*Și te voi prinde, chiar dacă mi-ai cere
Să-ți cruț curajul de-a păstra mistere:
Eu mă scufund odată cu fregata!*

*Femeie fără trup, ești numai fiere,
Tu te-ai grăbit, n-ai așteptat răsplata!
Căzuse roua, scăpăra săgeata,
Anafura credinței dă putere!*

*Păreai o sfântă ruptă din psaltire!
Ce înșelare! Câtă amăgire!
Azi, gândurile mele-ți sunt străine...*

*E vina mea! Eu am pictat cu nalbă
Pharmakoniile cusute-n salbă:
Reintră-n lut! Nu-mi va fi dor de tine!*

SONETUL LXXIII

*Aș vrea o zi cum n-a mai fost pe lume,
Adânc crestată-n calendarul firii,
Pe care să o dăruim sfirii,
O zi fără de nume și prenume!*

*Un miez solar îndatorat iubirii
Amestecă al florilor parfume,
Toți licuricii travestiți anume
Așteaptă-n port sosirea devenirii.*

*Să n-aruncăm povara către zâne
Căci numai veghea vrea să ne îngâne
În timp ce din zăpezi pândește marea.*

*Mai știi? Deopotrivă soare, lună,
Căutători de liniște-n furtună:
Nu spun cât de aproape-i depărtarea!*

SONETUL LXXIV

Firesc, așa cum norii vor hodină,
Împerechind sublimul cu ocară,
Mă voi trezi arcuș iubind vioara
Rostogolindu-mă ca o lavină.

Îți pasă ție? Eu îmi duc povara!
O vreau ca o pedeapsă în surdină,
De ea îmi este inima, vai, plină,
Chiar dacă mă înșală primăvara!

Sunt asasinul verbelor demente,
Am sugrumat iubiri pe firmamente:
Deși aș vrea, eu nu le pot descrie...

Ne-am fost martiri și-nvingători deodată,
Din când în când, chiar rouă-nrourată:
Deasupra ta, nu-i nimeni, Poesie!

SONETUL LXXV

***Iubirea noastră, pasăre bolnavă,
Pândește să ucidă armonia,
I-am ferecat stindardele, magia,
Zăvoarele, icoana ei suavă.***

*Pe rogojina somnului stafia
Își plânge-n pumni agonica-i epavă,
Nețârmurire, fii a nopții lavă,
Îndură-te, salvează-mi Poesia!*

*La țârmul meu a înflorit tăcerea,
Pe malul tău tristețea-și varsă fierea:
Prefă-mi-te în fluviu fără unde!*

*Ce-i dragostea? Călătorie mută?
Maree, cataclism, dulce cucută?
Sub pleoapa lunii visul se ascunde!*

SONETUL LXXVI

Primește-n dar, tu, zestrea mea cea sfântă,
De parte este toamna, primăvara
Și-ascunde-n sân, hoțește, călimara,
Pe așternutul verde ploaia cântă.

Vai, pasul tău învolbură secara,
Oștirea mea de-o lacrimă e-nfrântă,
Privighetori în somn nu mai cuvântă,
Inima mea te vrea mereu, avara!

Te lași sau nu acum de mine prinsă
Ori nu vrei să te dai delocîn vinsă,
Căințele să nu te mai cuprindă?

Să tac? Să spun? Cireșul nopții doare!
De dragul tău alerg spre altă zare:
E cineva, acolo, în oglindă?

SONETUL LXXVII

Frunze de laur, toate veștejite,
Veniți la mine-n gând decolorate,
Voi ați murit demult, împrăștiate,
Sunteți acum purtate de copite!

Caii văzduhului mă duc în spate,
În trapul lor, cărările, zdrobite,
Își odihnesc potcoave ostenite
Fugind nebune de singurătate.

Târziul e în mine! Cad pe gânduri!
Din versul meu croit-am dalbe scânduri
Din care am să-mi fac rugul din urmă.

Să nu mă plângi! Te-aud, te văd, fii tare,
Presimt că mă voi face depărtare:
De-aceea suferința mea o curmă!

SONETUL LXXVIII

Ce singură e inima, privește,
Cât de adâncă și semeț brăzdată
De cicatricile ce-au fost odată,
Înverșunată, cerul îmi zidește!

Privirea mea albastră, fermecată,
Fu țintuită în tăceri de pește,
Vezi? Infinitul limpid se zărește...
Doar apa morii mele e secată!

Lovit mortal de cântul-halebardă
Nu voi lăsa umbrirea să mă piardă,
Cum n-am să uit nici rana fără nume.

E timpul, deci, să celebrăm amurgul!
Cum altfel să mai zboare demiurgul
Dacă și luna-i singură pe lume?

SONETUL LXXIX

La marginile lumii stă Poetul,
În ochii săi se zbate Niagara,
Sub inima-i bogată doar me fiara,
Fiind pe rând învinsul și profetul.

El timpului îi mușcă jugulara,
Hăitaș și hăituit poartă stiletul
Cu care în genunchi scrie sonetul
Clipă de clipă apărând comoara.

Asemeni revărsărilor din humă,
Își scrie dorul – dorul îl sugrumă:
Vorbirea lui – vorbire fără gură!

Aș vrea să fiu ca el măcar o clipă,
Dar pasărea din vis la mine țipă:
Rămâi pe loc! Ești om fără armură!

SONETUL LXXX

Sunt zori de zi! Cimpoaiete-ncepură!

*Sosește trenul vieții într-o gară,
De șina lui acarii mă legară:
Eu vreau să fug din neagra arătură!*

*De-a valma cu visările de-o vară
Băut-au vinul tot, peste măsură,
Pârdalnică iubire cere gură.
Să mă ascund? Dorința mă doboară!*

*Lovit de patima desfecării,
Trag un bandaj pe rana destrămării
Și spun, și scriu: cerneala e din stele!*

*Renasc, sunt viu! Privește-mă, sunt floare!
Tristețea ta și candela o doare,
Iar îngerii chipul morții vor să-mi spele!*

SONETUL LXXXI

Îngăduie-mi, tu, Doamne, să ar câmpul

*Cu plugul minții despicat în două,
Cormana răsturna-va brazdă nouă,
Singurătatea va prăși adâncul.*

*De frica nopții va-nceta să plouă,
Cai osteniți își leapădă oblâncul,
Din mine fuge-n amintire țâncul,
Bătrâna-nțelepciune soarbe rouă.*

*Tăcuți și triști, ca un saivan de vite,
Ne poartă viața prin livezi cernite:
Până la stele cum să-mi duc povara?*

*Poftim mereu vestale, harpii, muze,
Pe-ntortocheate țărături andaluze:
Mă vei uita? Sosește primăvara!*

SONETUL LXXXII

Un bubuit de armă dă de știre
Că frunzele mor azi zeificate,
Păcatele neliniștesc păcate,
Înspăimântând plăpânda mea oștire.

Jivinele pădurii vor dreptate
Și-n forfota credinței, cu grăbire,
Vântul se-apeacă peste reci clavire –
În tine-s rătăcit, Eternitate!

Să rup un fir de iarbă? Codrul tace!
Fântâna-n ochi de apă m-ar preface
Și-n înțeles neînțeles – capcană!

Sub agonii de foc, crepusculare,
Cocorii nopții-s gata de plecare:
Nemuritoare slovă, fi-mi tu, Ană!

SONETUL LXXXIII

Ascuns îmi e adâncul de furtună...

*Pe prispă, Moromete face planuri!
De vrei să vii, nu-l căuta prin lanuri:
Îl ține-n ea Pădurea mea Nebună!*

*Se-ntrece tinerețea-n sulimanuri,
Pereții-s coșcoviți, uitarea tună,
Sloiuri de noapte sufletul adună,
Poetul navighează-ntre limanuri.*

*Și uite-așa, în ziua care trece,
Mă las mușcat de vipera cea rece,
Uitând, netot, că am iubit aspide.*

*E lungă toga, jilțul mă-nfioară,
Deasupra capului daimonul zboară:
Pe cine, oare, dragostea ucide?*

SONETUL LXXXIV

Frumoasa mea, ți-e gura ca ninsoarea,
În carnea ta se-ascunde, vai, hermina,
Arată-mi cerul, nu-mi fura lumina,
Aripa-dor va dovedi trădarea!

Mă trage Moartea tot spre ea, haina!
Ispitele înduplecă visarea,
Spori-mă-vor livezile și marea:
Nichita, unde este ghilotina?

Bătrân de tine sorb cuminecatul,
Cu fiecare gest învăț păcatul
Și-mi scriu fiorul doar pe lună nouă!

Vestalelor, sub vocea diafană
Stă împietrită gloria-mi codană:
Nu mai veniți! M-am prefăcut: sunt rouă!

SONETUL LXXXV

Un recviem gravat e orga serii

*Cu trupul prăbușit chiar spre uitare,
Nici când el n-o să cheme vrăjitoare
Ce ațipesc pe plajele durerii.*

*Efluvii, cantilene foșnitoare,
Sar dinspre stâncile învăpăierii,
Spori-vor flacăra apropierii:
Neprihănire, nu ți-am dat crezare!*

*În unda apelor cine te cere?
Trec hoarde vechi, gorgone și himere
Țipând că le-ntărâtă disperarea...*

*Închis pe veci în neagra văgăună
Doar ielele îmi împletesc cunună:
Sunt prinț? Sunt Yorick? Dulce-i destrămarea!*

SONETUL LXXXVI

Ce repede adorm de la o vreme!

*Vântoasele se lingușesc, zăpada
Sporește necuprinsul și cascada
Înfiorărilor în mine geme.*

*Mă las învins! Aproape e iscoada
Ce-o poți avea ascunsă-ntre poeme,
Balanța otrăvitelor dileme
Te-aduce-aieva-n vis, Șeherezada!*

*O noapte doar și-au înflorit castanii,
Tămâia-n cer împrăștie dușmanii
Șisimt că tinerețea se-mpâclește.*

*Leoaicelor cu inimă de rouă,
Lăsați fecioarele să rupă-n două
Azima bucuriei! Foamea crește!*

SONETUL LXXXVII

O zi de-amurg strivită! Sfâșiere!

*Timpul sfîirii plînge într-o nucă!
Îndură-mă, curînd voi fi nălucă
Peste-nverzitul codru – adiere!*

*O boală nevăzută mă usucă,
Alerg după nimicuri efemere,
Doar trandafirul, vai, îmi dă putere:
Parfumul lui spre cer o să mă ducă!*

*Coroana plutelor pe vad suspină:
Cine mai este, mamă, în grădină,
Doar vîntul astăzi Clipa își petrece!*

*Sunt muți cocorii, pleacă primăvara
Acolo unde tace și chitara:
Cum? Doar un ort? Podare, nu mă trece!*

SONETUL LXXXVIII

Sunt obosit de lenevia Clipei,
Străjerii dimineții urcă dealul,
Întrezărit sub ceruri e Graalul:
Nu mă certa! Vreau gloria risipei!

Trecut-a primăvara? Ducipalul
Își freamătă învolburarea pripei,
Sărac bogat plătesc un ort ispitei
Cu mâna ce hrănește-n somn șacalul!

Răpus de tine Magul mă condamnă:
Te las să mă-ntărâți, Mărită Doamnă!
Ghiocul vrajbei, spune-mi, iar mă minte?

Vei împlânta cuțitul și-n plăsele
Ai să găsești gravat mai sus de stele
Un cimitir cu morți fără morminte.

SONETUL LXXXIX

*De viu, chiar zborul junghie fiirea,
În țestul tângii inima e arsă,
Anemic scâncet, umed, își revarsă
Livezile, vestindu-și înflorirea.*

*Adorm cu Tine-n gând! Mereu, neștearsă,
De-a pururi va rămâne amintirea!
A și venit april, iar prevestirea –
Lumină vara-n mine, reîntoarsă.*

*Minunea întâmplării e răsplata,
Dar scrisa ei nu este dantelata
Pădure de corali din adâncime...*

*Ca o mirare, osia se frânge,
Sobol al întrupărilor nătânge:
Cu Tine-s, Doamne, du-mă-n Înălțime!*

SONETUL XC

Se-ncheie luna! Gângav e Poetul

*Iar ochii mării suduie Câmpia,
Deși sunt viu, pierdută-i bătălia:
Salvează-mă, Stăpâne, dă-mi Sonetul!*

*De mâine, iarna-ncheie agonia,
În șoldul Clipei am să-nfig stiletul,
Mă iartă, Bunule,-am uitat versetul:
Sub patrafir stă ea, Melanholia!*

*Dacă ești drept, nu-mi schilodi terțina:
Apar, dispar? Nevinovată-i vina
Și imnul închinat Eternității!*

*Sihastru, veșnicesc rima cea mută,
Cu buzele tăcerea îmi sărută,
Liturgică, splendorile cetății!*

SONETUL XCI

Prier! Rotund mi te rostește gura!

*Oceanul tău scrutează, hăt, departe,
Abur fiind azurul și-l împarte,
Cu untdelemn ne miruie armura.*

Urechea nu-l aude! E aparte

Iubirea ce îmi vindecă arsura.

Să dau crezare? Cui? Strivește ura

Cărări de vis și-rourări deșarte!

Am fost plecat, trecut-am, vai, tempeste,

Ocara lumii n-am întemnițat-o,

Deși în mine zborul se-nfiripă.

De dragul tău sunt cel ce nu mai este

Și strig cât pot de tare: Preacurato,

Nu, nu pleca, mai dăruie-mi o Clipă!

SONETUL XCII

De nimeni nu mi-e dor decât de tine,
Câmpia mea cu ochi – mirată sete!
Nu mă-ntreba, stârni-se-vor comete,
Aflând că doar așa îți este bine!

Eu scris-am toată viața-n gând sonete,
Mi-așez destinul peste dulci ruine,
Poetul-Mag mă vrei? Clădesc terține,
Doar moartea îmi joc astăzi la rulete.

Cine să înțeleagă Inorogul
Și cine să-Ți slujească Ție, Doamne,
Dacă ești surd de mine, un nimică...

Mă rup în două, ce dacă-s ologul,
Împresura-mă-vor aprinse toamne:
Fruntea spre stele, Tată, mi-o ardică!

SONETUL XCIII

Mă iartă, Doamnă, candela greșelii

*Stinge-o încet! Astfel, numai tăunii
Străbat fantasmele deșertăciunii
Însângerând, mișel, chipul vuielii.*

*Nu socoteam că desfrunzind gorunii
Curajul meu se va preda-ndoielii,
Călcâiul, înspinat, umbra cernelii
Mă răstignează la stâlpul rugăciunii.*

*Văzu Amor că sunt fără de oaste
Și-nfipse iute sulița-i vitează
Încât peloc am fost lăsat pierzării.*

*Frumos nebun, hăitaș de câmpuri vaste,
Tăcerea mea uimirea o cutează:
Nu vă grăbiți! Simt aripa-nserării!*

SONETUL XCIV

Ce singură mi-e inima-n veghere,
Ocnașă penitență făr' de moarte!
Mă lasă mie, du-mă-n altă parte,
Nu mă iubi cu degete stinghere!

Veni Prier, de cum trecut-a Marte,
Corsar smintit trag iarăși la galere.
Pe malurile negre mor pantere,
Hobotnicul din mine zori desparte.

Femeie fără trup și fără gură,
Aproape-mi fii și-ți înmlădie pasul
În șipotul stârnit de unda vrerii!

Mă mai ții minte? Eu ți-am fost arsură,
Necununatul și acum rămasul
Cuvânt sortit definitiv tăcerii...

SONETUL XCV

Clepsidra a uitat să-ntoarcă ceasul?

Îmbătrânesc salcâmi în picioare?

Nu știu răspunde! Cerul, crunt, mă doare,

Pe patul neodihnei sunt rămasul.

Nu te ivi! Ești clinchet de cicoare!

Spre ce, Lumino, te îndeamnă pasul?

Dă-mi cheia dragostei, refuz Parnasul,

La poarta inimii să-mi pui o floare!

Degeaba câini flămânzi târziu tăcură!

Sub curcubeul lacrimii, vād bine,

Stă căpcăunul gata să mă-nghită.

Cu ce curaj să vin, cu ce prescură

Să pot învinge pofta din verbine

Dacă nici tu nu vrei să-mi fii ispită!?

SONETUL XCVI

***Nimb al iubirii, palimpsest de-o clipă,
Amurgul stinge flacăra-nserării,
Coboară-mă-n chilia vindecării,
Nu mă privi în ochi, tăcerea țipă!***

*Soldat sfios, port toga înfrânării,
Gâtul splendorilor retez în pripă,
Sărman poet, rămas doar cu-o halipă,
Trădat sunt de mantaua-nsingurării!*

*E un tribut în toate, știu prea bine,
Iscoadele credinței vor misterul:
Pe cine caut? Stau lapriveghere!*

*Un danț de flăcări 'conjură ruine,
De frica morții mă cuprinde gerul:
Unde-am ajuns? Ce zodie mă cere?*

SONETUL XCVII

Te joci cu focul, Doamnă, și mă doare,
Iubindu-te, ajung hăitașul vieții,
Da, am să-ndur hățișul bătrâneții:
Încovoiat, duc lacrime-n spinare!

Cu vremea voi cânta chipul tristeții,
Pe înserat mă vor strivi cocoare,
Nu-ți lepăda veșmântul peninsoare:
Sub carnea vremii stă durerea ceții.

Atunci Poetul va fugi din lume
Cu toți arginții inimii-n desagă
Să ardă-n întuneric de pădure.

Fii milostivă, Doamnă fără nume,
Și, calul de pripon tu mi-l dezleagă,
Reînvățând cuvintele să-ndure!

SONETUL XCVIII

Beau vinul disperării! Nu-mi e bine!

*Făptaș neprins îmi este astăzi gura,
Cea care-ntrece, flecărind, măsura
În si bemol, pe zumzet de albine.*

*Mă dau de-o parte, frige-n piept arsura,
Cohortele-ndurărilor divine
Împart secunda-n lacrimi și suspine:
Blagoslovită-n naos e prescura!*

*În golul din oglindă plânge Ana –
Ea spintecă lumina cu parfume:
Hangiul râde, iată, vine seara*

*Înnobilându-mi cu miresme rana:
Cine-ar putea, râzând, să mă sugrume
Și cine va mai duce-n vers povara?*

SONETUL XCIX

*Mă mai ții minte? Plopi dădeau în floare,
Câmpia începuse-ncet să cânte,
Oștirile demult erau înfrânte,
De-atunci și până-n veac roua mă doare.*

*Veneau și cerbii vorbe să-mi descânte,
Nimeni pe lume nu-mi mai da crezare,
Sub carnea vremii – lacrimi-n surpare
Și-n mine doar tăcerile-ți răsfrânte...*

*Afară-i frig? În inimă fierbinte,
Tu nu mai vii, gorniștii-ncep să sune!
M-auzi? Te strig! Salcâmi trag să moară!*

*Dar sângele iubirii nu mă minte,
Rugina înflorește de sub strune:
Privește cerul! Luna se coboară!*

SONETUL C

Joc cartea vieții! Nu e prima oară!

Zaruri și chei sunt toate aruncate!

Privesc lăuntru! Ah, câte păcate

Am făptuit cu gândul ce omoară...

Pe coapsa ta, arabă zeitate,

Aprins-aimâini de foc în nopți de vară...

Dar, toate-au fost pentru-o târzie seară

Când ți-am rămas dator! Ce nedreptate!

Pierdută este lupta! Fug în lume!

Cu spaimă-n gând bacantele mă-ntreabă:

Stăpâne, mai ești viu? Sau în Cyclade?

Rătăcitor și pururi făr' de nume

Deschid fereastra inimiidegrabă:

Și-ntreb: „Mai sunteți, scumpelor driade?”

SONETUL CI

Sunt vinovat de toate câte fură,
De zarea pustiită ce mă doare,
De dragostea dintâi, pustiitoare,
De inima care în piept mă-ndură.

Sunt vinovat de cruda disperare,
De tainele iubirii din Scriptură,
De vinul nebăut, de-a setei gură,
De efemerul Clipei! De trădare!

Mi-e vorba mută, ochii tăi, viclenii,
Verde-albastru sapă ora sumbră
Sub ornicul furat din catedrale!

Veni-vor caii, înfruntând troienii,
Aheu pribeag mereu pârât de umbră:
Nășteți-mă, consoane și vocale!

PLUS 1

SONETUL CCCLXVI (SONETUL BISECT)

Ultim Sonet! Sunt viu după coridă!
*Am sângerat destul! Am plâns în mine!
Cu ce-am rămas? Cuvintele-albine
Roit-au toate! Mierea-i aguridă?*

*Rănit definitiv, văd ghilotine!
Golgotae aproape... Sub hlamidă,
Iubirea tace, inima-i lividă!
Groparul, de-ntristare, nu mai vine!*

*Ce mort frumos voi fi întru vecie!
Țărâna rimelor mă va înghite
Slujindu-te pe tine, Poesie!*

*Zălog etern al Clipei ostenite
Fi-vor doar lacrimile unor urme
În care nici Uitarea n-o să scurme...*

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa : theorapan@yahoo.com